

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie licznych dokumentów Komisja powzięła informację, że na terytorium włoskim znajduje się znaczna ilość nielegalnych składowisk odpadów, w niektórych przypadkach zawierających odpady niebezpieczne, prowadzonych bez kontroli władz publicznych.

Komisja twierdzi, że dopóki Republika Włoska toleruje istnienie takich składowisk, uchybia ona zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisów art. 4, art. 8 i art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG oraz przepisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych.

Co się tyczy składowisk istniejących w dniu 16 lipca 2001 r. i objętych zezwoleniem bądź działających już w tym dniu, brak informacji w zakresie planów zagospodarowania składowisk, które podmioty zarządzające tymi składowiskami powinny były przedstawić do dnia 16 lipca 2002 r. prowadzi Komisję do uznania, że takie plany zagospodarowania nie istnieją, a odnośne środki w zakresie zezwoleń bądź ewentualnego zamknięcia składowisk nie spełniają wymogów określonych w dyrektywie.

Komisja stwierdza ponadto, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisu art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów.

(¹) Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39

(²) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32

(³) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20

(⁴) Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 24 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez C. Jackson, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (¹);
2. orzeczenie, na podstawie art. 231 WE, że po stwierdzeniu nieważności powyższego rozporządzenia i do czasu uchwalenia nowych przepisów w tym przedmiocie, przepisy tego rozporządzenia pozostają w mocy w zakresie, w jakim nie wyłączają Zjednoczonego Królestwa z udziału w stosowaniu rozporządzenia;
3. obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zjednoczonemu Królestwu odmówiono prawa do uczestniczenia w przyjęciu rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (zwanego dalej „rozporządzeniem”), pomimo notyfikowania przez Zjednoczone Królestwo swego wniosku w zakresie uczestnictwa, zgodnie z art. 5(1) Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej (Protokół Schengen) oraz art. 3(1) Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii. Wniosek o stwierdzenie nieważności powyższego rozporządzenia oparty jest na zarzucie, że z wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa z przyjęcia tego rozporządzenia wiąże się naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i/lub naruszenie Traktatu, w rozumieniu art. 230 akapit drugi Traktatu WE.

2. Głównym argumentem Zjednoczonego Królestwa jest to, że wyłączając je z przyjęcia wspomnianego rozporządzenia, Rada oparła się na błędnej interpretacji związku między art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen. Zjednoczone Królestwo w szczególności twierdzi, że:

(a) Interpretacja Rady, według której przyznane w art. 5 Protokołu Schengen prawo uczestnictwa ma zastosowanie wyłącznie do środków stanowiących rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w których Zjednoczone Królestwo bierze udział na mocy decyzji Rady podjętej na podstawie art. 4, stoi w sprzeczności ze strukturą oraz treścią tych artykułów, z charakterem mechanizmu przewidzianego w art. 5 oraz deklaracją w sprawie art. 5 zawartą w Akcie Końcowym dołączonym do Traktatu Amsterdamskiego.

(b) Wykładnia art. 5 Protokołu Schengen dokonana przez Radę nie jest konieczna dla zapewnienia skuteczności zawartej w art. 7 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, zasady nienaruszania Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii. Nie jest ona również konieczna dla zachowania integralności dorobku Schengen. W istocie, jej negatywny skutki dla Zjednoczonego Królestwa, jako środka chroniącego ten dorobek, byłyby rażąco nieproporcjonalne.

- (c) Uwzględniając szeroką i swobodną koncepcję środków rozwijających dorobek Schengen, którą Rada stosuje w praktyce, mechanizm art. 5 Protokołu Schengen, w interpretacji Rady, musiałyby funkcjonować w sposób naruszający zasadę pewności prawa oraz podstawowe zasady wzmocnionej współpracy.
3. Zjednoczone Królestwo twierdzi tytułem subsydiarnym, że w przypadku, gdyby dokonana przez Radę interpretacja związku między art. 5 i 4 Protokołu Schengen była prawidłowa, pociągałoby to konieczność wąskiej interpretacji pojęcia środków stanowiących rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu art. 5, jako nierozzerwalnie związanych z tym dorobkiem, natomiast sporne rozporządzenie nie jest takim środkiem.

(¹) Dz.U. L 385, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation (Belgia) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Levi Strauss & Co przeciwko Casucci Spa

(Sprawa C-145/05)

(2005/C 132/31)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation (Belgia) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Levi Strauss & Co przeciwko Casucci Spa.

Cour de cassation (Belgia) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy dla określenia zakresu ochrony znaku towarowego uzyskanego zgodnie z prawem w związku z jego mocą odróżniającą, przewidzianego w art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (¹), sąd powinien uwzględnić sposób postrzegania go przez dany krąg odbiorców w chwili rozpoczęcia używania podobnego znaku towarowego lub oznaczenia, któremu zarzuca się, że narusza on prawo do znaku towarowego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy sąd może uwzględnić postrzeganie przez dany krąg odbiorców w jakimkolwiek momencie w okresie, który następuje po rozpoczęciu używania znaku lub oznaczenia, któremu zarzuca się naruszenie prawa do znaku? W szczególności, czy może on uwzględnić sposób postrzegania znaku przez dany krąg odbiorców w chwili orzekania?

- 3) Jeżeli, poprzez zastosowanie kryteriów określonych w pkt 1 sąd stwierdza naruszenie prawa do znaku towarowego, czy jest uzasadnione, co do zasady, nakazanie zaprzestania używania oznaczenia stanowiącego naruszenie?
- 4) Czy rozstrzygnięcie byłoby odmienne, jeżeli znak towarowy powoda utracił moc odróżniającą w całości lub w części po rozpoczęciu używania stanowiącego naruszenie, ale jedynie w przypadku, gdy utrata ta wynika w całości lub w części z działania lub zaniedbania uprawnionego z tego znaku?

(¹) Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'appel de Paris, wydanym w dniu 23 marca 2005 r., w sprawie Harold Price przeciwko Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques

(Sprawa C-149/05)

(2005/C 132/32)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'appel de Paris, wydanym w dniu 23 marca 2005 r., w sprawie Harold Price przeciwko Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques.

Cour d'appel de Paris zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. czy dyrektywa Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniająca dyrektywę 89/48/EWG (¹) znajduje zastosowanie do działalności kierującego publiczną sprzedażą ruchomości w drodze licytacji uregulowaną art. L. 321-1 do L.321-3, L.321-8 oraz L. 321-9 code de commerce (francuskiego kodeksu handlowego)?
2. w przypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej czy przyjmujące Państwo Członkowskie może podjąć kroki zmierzające do uchylecia art. 4 ust. 1, lit. b) drugi akapit do 4 ust. 1 lit. b) szósty akapit?

(¹) Dz.U. L 209 z 24.07.1992, str. 25